

Una intervenció pionera a l'Hospital Vall d'Hebron

Posted on 24 febrer 2014

Avui publiquem les paraules del Dr. Joan Pere Barret, cap de la Unitat de Cirurgia Plàstica i Cremats de l'Hospital Universitari Vall d'Hebron. Un relat molt emotiu que no us podeu perdre.

Intervenció pionera a Vall d'Hebron

L'Antonin havia emigrat des del seu país, un país de l'est, cercant una vida millor i oportunitats per a la seva família al Regne Unit. Va trobar feina com a vigilant de seguretat i tenia un nou destí, ple de plans, a la gran ciutat de Londres. La fatalitat, però, que no entén d'il·lusions, va fer que una nit, mentre feia la seva ronda, es trobés amb uns nois amb ganes de festa. Van estabornir l'Antonin, el van ficar dins d'un contenidor d'escombraries i després hi van calar foc. Va arribar a la Unitat de Cremats de l'est de Londres on jo estava treballant, sense cara ni mans.

Ben aviat va quedar palès que necessitaria molt més que una reconstrucció tradicional per poder retornar-li allò que li havien pres. La seva cara calcinada podria ser reconstruïda amb un trasplantament de cara. Ningú no n'havia fet cap, encara, però ja se'n parlava, i molt. Corria l'any 2003 i el primer Grup de Treball de Trasplantament de Cara (*Working Party on Facial Transplantation*) del Royal College of Surgeons ens va deixar sense aquesta possibilitat. Segons els experts, no hi havia encara prou dades ni garanties per poder fer aquesta intervenció en humans i, menys encara, raons ètiques per poder-la desenvolupar. Però, i l'Antonin?

La vida, que entén de fatalitats, però també de coincidències i sorpreses, va fer que ens trobéssim a Londres amb el Dr. Vicenç Martínez-Ibàñez, aleshores director de Processos Quirúrgics de l'Hospital Universitari Vall d'Hebron. El que va començar com a una relació professional va seguir també com una relació personal i al final, aquesta relació va fer que el meu futur professional i el de la meua família s'apropessin de nou a la sanitat catalana, després de nou anys als Estats Units d'Amèrica, als Països Baixos i a Anglaterra.

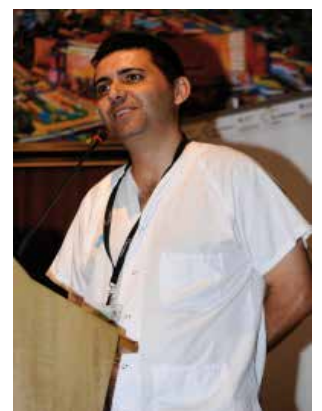
Ben bé va ser com si el record de l'Antonin ens guiés en una empresa desconeguda. Les primeres converses sobre possibles trasplantaments de cara i mans van ser teòriques, i en vam valorar els punts de coincidència i les complexitats amb el Dr. Martínez-Ibàñez, el Dr. Javier Bueno i el Dr. Josep Lloret.

Els primers protocols es van anar desenvolupant i aviat es va sumar al treball d'equip el Dr. Joan Gavaldà. Finalment, la teoria sempre es transforma en realitat: l'Oscar va ser el primer malalt amb indicació de trasplantament de cara, i ens va fer endegar la recta final.

Els trasplantaments de cara i d'extremitats requereixen autoritzacions específiques del Comitè d'Ètica, de l'Hospital, del Departament de Salut, de l'[Organització Catalana de Trasplantaments \(OCATT\)](#) i finalment de l'Organització Nacional de Trasplantaments (ONT). Com deveu saber, el trasplantament va ser un èxit i una intervenció pionera: el primer trasplantament total de cara del món! Va ser fruit de l'entusiasme d'alguns professionals i del treball multidisciplinari d'un grup excel·lent. Aquella nit va ser com si sempre haguéssim fet trasplantaments de cara, i tota la vida portaré amb mi la gran empremta professional i humana de tots els implicats: des dels zeladors fins al gerent de l'Hospital.

L'Oscar ha tornat a la societat i ha pogut continuar amb la seva vida. Nous malalts han vingut a demanar la nostra ajuda i esperem que aviat els podrem donar una resposta.

L'Antonin, però, continua en algun indret de l'est d'Europa, sense cara, sense vida. Massa sovint la política i la nostra visió particular de la bioètica ens fan oblidar que estem al servei de la salut de la societat i per això hem de donar confort i caliu als més desvalguts.

Intervenció pionera a Vall d'Hebron